

Toldvæsenet og til Politiet. Det er selvfølgelig en meget stor Gene, og det er om denne, Talen har været, naar Ministeren i sin Tid sagde, at der havde været rettet Ønsker til den danske Stat fra Udlandet. Det ligger i Sagens Natur, at det er i høj Grad forsinkende og generende for de rejsende, naar de skal foretage denne personlige Henvendelse. Men paa den anden Side giver denne Anledning til, at Politiet og Toldvæsenet paa de enkelte Pladser bliver mindet om Forholdet, saa at man tør vente, at deres Aarvaagenhed derved bliver skærpet. Dertil kommer, at den nugældende Forordning tillige bestemmer, at hvis der sker Angiveri, kan Halvdelen af Bøden tillægges Angiverne. I Landstingets Affattelse vilde Forholdet derimod være blevet et ganske andet. Der indførte man det i og for sig priselige, at en rejsende kun første Gang skulde henvende sig til Toldvæsenet, og dette kunde endda ske ved Fuldmægtig, men han var derudover forpligtet til paa Opfordring til enhver Tid overfor Myndighederne at forevise sit Adgangsbevis. Endelig skulde han afgive 20 Kr. som Depositum, naar Adgangsbeviset blev løst, og disse 20 Kr. fik han tilbage, hvis han senest Dagen efter Adgangsbevisets Udløb tilbageleverede Adgangsbeviset. Man vilde derved sikre sig, at de vedkommende ikke gik rundt med et Bevis i Lommen, som paa en eller anden Maade kunde blive dem nyttigt. Endelig bibeholdt Forslaget i Landstingets Affattelse, hvad jeg lægger megen Vægt paa, Bestemmelsen om, at Bøden delvis kunde afgives til Angiveren.

Hvorledes ligger denne Sag nu i det fremsatte Lovforslag? Man har der bibeholdt de 3 første Punkter, bibeholdt, at den rejsende kun første Gang skal henvende sig til Toldvæsenet og kan gøre det ved befuldmægtiget, bibeholdt de 20 Kroners Depositum og bibeholdt, at den rejsende paa Opfordring af Øvrigheden skal forevise sit Adgangsbevis. Derimod mangler Dusøren til Angiveren. Jeg er i og for sig enig med den højtærede Minister i, at der er noget stygt ved Angiveri, at man ikke skal opmuntre dette, og at Statsinstitutioner knap nok kan være bekendt at benytte Angivere, men det forekommer mig paa den anden Side, at Staten af mange Grunde har en absolut Interesse i, at Afgiften virkelig bliver erlagt, ogsaa af Hensyn til danske handlende, danske Skatteydere, og at man derfor maa finde et Middel, som kan gøre Loven effektiv. Jeg maa her sige, at de 20 Kroners Depositum i mine Øjne ikke be-

tyder noget som helst. Hvis en Mand har Dristighed til at færdes i Landet med et forfaldent, altsaa et ugyldigt, Adgangsbevis, tror jeg ogsaa, han turde færdes her uden Adgangsbevis, og i Forhold til, hvad et Adgangsbevis koster, spiller de 20 Kr. ingen som helst Rolle. Men jeg ønsker paa den anden Side at komme bort fra Angiveri, og det forekommer mig, at man vilde komme ind paa en farbar Vej, hvis man gjorde et eller andet, der kunde opmuntre Øvrigheden eller dens Hjælpere — jeg tænker her særlig paa Politibetjentene — til at have et vaagent Øje med dette Forhold. Jeg vil derfor meget henstille til den højtærede Minister og til det Udvalg, der maatte blive nedsat, om man ikke f. Eks. ved at tillægge det stedlige Politis Sportelkasse — jeg tænker her paa den Kasse, der særlig kommer Politibetjentene til gode — en Del af Bøderne, ikke som Belønning for Angiveri, men som Gratiale for at have et aabent Øje eller for personlig Anspændelse under Efterkommelse af den Pligt, der utvivlsomt vil komme til at paahvile Betjentene efter den Lov, der her er Tale om.

Endelig vender jeg mig til det Afsnit, som gælder her bosiddende Personers Handelsberettigelse. Efter den nugældende Forordning skal der betales 160 Kr. aarlig for det første Firma og 80 Kr. for hvert efterfølgende, uanset om vedkommende er herboende Repræsentanter for fremmede Handelshuse eller fremmede Repræsentanter for fremmede Handelshuse. Denne Afgift vilde Landstingets Forslag ikke forandre for de herboende Repræsentanters Vedkommende. Man gik den unaturlige Mellemvej — jeg slutter mig her ganske til de Betragtninger, den højtærede Minister gjorde gældende ved Lovforslagets Fremsættelse —, at man lod den gamle Afgift bestaa for herboende Repræsentanter for udenlandske Huse, men indførte en betydelig forhøjet Afgift for de fremmede. Det er rent ud sagt hverken Fugl eller Fisk. Efter det foreliggende Lovforslag skal herboende Repræsentanter for fremmede Huse være fuldstændig fri for Afgift, naar de svarer personlig Skat til Stat og Kommune og har betalt den for et Skattehalvaar senest forfaldne Skat og for øvrigt har løst Næringsadkomst som Grosserer, Købmand, Fabrikant eller Haandværker. Alle Parter har under Sagens hidtidige Behandling her i Rigsdagen tilsyneladende været enige om, at det vilde være urimeligt, om herboende Repræsentanter for fremmede Huse skulde betale Afgift,